

ע"ז. החייא חמתא דהיה סניאיה לה לכלתה, א"ל ז"ל
 איקשיט במשחה וואסרםמא, אזלא איקשיט, ע"י אה"י
 א"ל ז"ל איתלי שרגא, אזלא איתלא שרגא, אינפיה פיה
 נורא וואכלתה. מה שיש בפרט יש בכלל, שונאים בנפש
 הנראים כאותבים, המיעצים עצות כלליות לכלל האומה
 הישראלית, שטוף העצות הרעות הללו להבציר אש במתנה
 ישראל, להבציר כל קודש. בתחילה הנה העצה של הקישוט
 החיצוני הנפרז בעצמו אינה רעה כ"כ, אבל כמה עלולה היא
 להסיע את הלב מהטהרה הפנימית, מקדושת התורה והמצוה

שהיא מעוון של ישראל. אותו הקישוט החיצוני, הממלא את כל
 הנימוס וההליכה החיצונית ע"פ יסופותו של יפת במדה נפרזה
 יותר מדאי, בדרכים כאלה שעלולים הם להביא תקלה, הם רק
 הכנה להשחתת הבאה אח"כ. אחרי העצה של הקישוט החיצוני
 הלקוח כולו מזרבי העמים הרחוקים מאד מהליכות חיינו
 הפנימיים, הנה תבא ההסתה לעשות עיקר יסודי ג"כ חכמת
 העמים וספרותם, הנובעת מבאר נכריה. וכשמקבץ יחד הנימוס
 החיצוני, שהוא כולו שלא לישראל ותורתו, עם אותו האור הזר,
 אש זרה, השורף בתומו ובנטייתו כל רגשי קודש, עלול הוא
 לשרוף כל מועדי אל בארץ. ע"כ בזהירות גדולה ויתירת צורך
 שיוקח כפי הצורך הראוי מה שיראה ע"פ תורת אמת לקרב איזה
 ענינים מהדברים החיצוניים, בלא להשען על היועצים לפי
 דרכם החפצים בשריפת נשמת הישראלית, האומרים כהחייא
 חמתא, זילי איקשיט בפשיך, ואח"כ איתלי נורא, אבל מה
 נוראה היא האחרית, אשרי שומר נפשו ונוצר דרכו.